

— На Здравкова не сте ли говорили, че между Цанкова и неговата партия отъ една страна и Каравелова и Моллова — имало прѣговори, относително заговора?

— Нищо подобно не съмъ говорилъ.

— И че даже тия послѣднитѣ щѣли да улеснатъ хората на заговора съ оръжие?

— Позволете ми да кажа, че такива показания не ми сж четени, а не азъ да съмъ ги казвалъ.

— Не сте ли говорили на Здравкова, че имало офицери, които отишли въ Бѣлградъ да приготвятъ работата за убийството?

— Никога не съмъ му говорилъ за нѣкакви офицери и за нѣкакво убийство.

Прокурора: Вий казахте, че сте били принудени да говорите за нѣща, които не сж истински?

— *Подсжд. Т. Георгиевъ:* Бѣхъ принуденъ да измислювамъ работи, въ лошо положение — прѣдпочитахъ смъртъта.

Прѣдсѣд.: Вий имате тукъ саморжчни заявления, които сж написани свѣстно, а това показва, че сж писани отъ човѣкъ, който разбира що пише.

Подсжд. Т. Георгиевъ: Има нѣколко писма. Но азъ ви казахъ, че извѣстна частъ отъ монѣ показания сж въ свѣрзка съ такива работи, за които не искамъ да говоря и моля да не ме заставяте.

Прокурора: Може ли сега да ми обясните това ваше душевно настроение?

Подсжд. Т. Георгиевъ: Азъ ви казахъ, че съмъ баща на три дѣца, не съмъ оставилъ у дома освѣнъ 10 лева, затворенъ бѣхъ въ стая безъ прозорци, безъ въздухъ, нѣмахъ книжка парченце, за да могъ да прочета нѣщо, при такова положение, при такова състояние бѣхъ.

— Какво ви правеше това?

— Вий се справете, г-нъ прокуроре, въ почит. слѣдственна комиссия.

— Вий се сърдите? Вий недѣйте да ме учите кого да питамъ азъ, но обяснете ми сега какво е това ваше душевно настроение?

— Въ извѣстни моменти азъ незнаяхъ себе си. Просто лудостъ. Викахъ комиссията, давахъ показания, които отпослѣ отгѣглихъ.

— Вий казвате, че сте били лудъ?